

BUTLLETÍ

DEL

SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA

DIRECCIÓ I ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DE LES FLORS, 16, 2.ª, 1.ª - BARCELONA

El SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA persegueix el major ennobliment de la funció social encomanada a la classe mèdica, defensant els interessos morals i materials dels metges residents a Catalunya, i protegint als associats i llurs famílies per medi d'institucions de Previsió i Cooperació.

SUMARI

Avis de la Direcció.

Part Oficial:

Seccions Comarcals:

SECCIÓ DE BALAGUER: REGLAMENT.

SECCIÓ DE SANT FELIU DE LLOBREGAT: REGLAMENT.

Col·laboració:

H. Puig i Sals: EL «SINDICAT» DE METGES DE CATALUNYA.

El Vil·la Abadal: GERMANOR.

R. Arqués: ELS AVENTATGES DE LA SINDICACIÓ MÈDICA; ELS NOSTRES IDEALS.

J. Massot: IMPOST SOBRE ELS ESPECÍFICS.

Enric Mias: PARLEM DE MONTBLANC.

Vida de les Seccions Comarcals:

SECCIÓ DE LLEIDA.

Mutual Mèdica:

ACTA DE CONSTITUCIÓ.

CIRCULAR.

Art. 2.^{on} Formaran part de la Secció Comarcal de Balaguer tots els inscrits al SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA que resideixin al Districte de Balaguer.

Art. 3.er La quota anual ordinària corresponent a la Secció, serà de deu pessetes, podent-se fixar, demés, quotes extraordinàries.

Art. 4.^{rt} Tots els socis tenen vot i dret de sol·licitar l'apoi del SINDICAT en totes les seves necessitats professionals.

Art. 5.ª Tots els socis tenen l'obligació de posar en coneixement de la Junta Comarcal totes les infraccions del REGLAMENT, dels acords complementaris i de totes les divergències que puguin sorgir en l'exercici de la professió.

Art. 6.^{on} Els organismes de la Secció, són:
La Junta Comarcal,
La Junta de Representants, i
La Junta General.

Art. 7.^{on} En totes les reunions d'aquestes Juntes es tindrà en compte el preceptuat en l'article 8.^{on} de l'Estatut del SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA.

Art. 8.^{on} La Junta Comarcal es compondrà de President, Vis-president, Tresorer, Secretari i tres Vocals. Per a l'elecció i renovació de la Junta Comarcal, s'aplicarà el preceptuat en els arts. 11 i 12 de l'Estatut del Sindicat de Metges de Catalunya.

Art. 9.^{on} La Junta Comarcal té al seu càrrec l'administració i el govern de la Secció, vetllant per l'exacte compliment del REGLAMENT de la Secció, dels acords presos pel Sindicat i per la Secció; és l'orgue de relació amb la Junta Directiva del SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA i les altres Seccions Comarcals per mitjà de la Junta Directiva. Els Delegats de la Secció que hagin d'assistir a l'Assemblea de Delegats prescrita en els arts. 14, 15 i 16 de l'Estatut, seran nomenats per la Junta de Representants o per la Junta General de la Secció.

Art. 10. La renovació de la Junta Comarcal es farà en Junta General, podent els inscrits al SINDICAT enviar els seus vots dintre sobre firmat.

Art. 11. Es considerarà dividit el Districte de Balaguer en les següents circumscripcions:

1.ª Balaguer, Camarasa, Mongai.

2.ª Artesa de Segre, Alós, Cubells, Vilanova de Meyà.

3.ª Agramunt, Castellserà, Fuliola.

4.ª Belcaire, Ibars, Linyola, Penelles.

5.ª Bellvís, Menàrgens, Tèrmens, Torrelameu.

6.ª Albesa, Alfarràs, Algerri, Alguaire, Almenar.

7.ª Ager, Avellanès, Castelló de Farfanya, Fotllonga, Os.

Cada circumscripció designarà un Representant, que estarà en contacte amb els metges de la circumscripció, portant llur criteri i propostes a la Junta de Representants.

Els Representants seran designats per dos anys. Quan el Representant no pugui assistir a una Junta de Representants, podrà, d'acord amb els companys de la circumscripció, designar un suplent.

Art. 12. La Junta de Representants, formada per la reunió dels Representants amb la Junta Comarcal, serà l'organisme cabdal de la Secció, resolent tots els assumptes de la mateixa, que passaran a la Junta General quan la de Representants es declari incompetent i quan ho demanin tres o més membres de la Junta Comarcal o de la Junta de Representants.

Es reunirà la Junta de Representants sempre que la convoqui la Presidència i en tots els tràmits i acords es tindrà en compte l'esperit i la lletra de lo que disposa per a l'Assemblea de Delegats l'Estatut del SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA.

Art. 13. La Junta General es reunirà una vegada a l'any amb caràcter ordinari i sempre que ho cregui convenient la Junta Comarcal amb caràcter extraordinari. En les sessions extraordinàries sols podran votar-se els assumptes senyalats a l'ordre del dia. El vot podrà delegar-se per escrit.

Quan un assumpte sigui de cabdal importància i no obtingui al seu favor el vot de les dues terceres parts del número d'inscrits a la Secció, serà sotmès a Referèndum dintre de la Secció.

Art. 14. Les Juntes Comarcals aplicaran a les necessitats de la Comarca els acords generals del SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA i estatuiran en lo que el SINDICAT no tingui acords presos.

A aquest fi, es redactaran a la major bre-

AVIS DE LA DIRECCIÓ

Com es digué en l'avis insertat en el núm. 2-3, els articles de col·laboració particular es publiquen baix l'exclusiva responsabilitat de llurs autors. Avui sembla oportú afegir que publicar-los no significa cap perjudici ni preferència per part de la Junta Directiva del SINDICAT i de la Direcció del BUTLLETÍ, sinó una hospitalitat al bon desig dels autors, un estímul als retrets i un element d'il·lustració per als metges en general.

PART OFICIAL

SECCIONS COMARCALS

Secció de Balaguer

REGLAMENT

Article 1.er Es constitueix la Secció Comarcal de Balaguer atenent al preceptuat en l'article 6.^{on} de l'Estatut del SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA.

vetat unes normes referents a relacions entre col·legues, iguals, contractes col·lectius, honoraris, partits mèdics, titulars, places vacants i de nova creació, vacances, substitucions i tràmits per a solucionar els conflictes entre professionals.

Art. 15. Tot l'estatuït per les Juntes de la Secció tindrà caràcter obligatori, i contra els infractors, s'emplenarà tota la força de la Secció, sol·licitant, si no n'hi hagués prou, la del Sindicat.

Art. 16. Aquesta Secció no es podrà dissoldre mentre subsisteixi el SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA.

Balaguer, 22 Juliol 1920.

Secció de S. Feliu de Llobregat

REGLAMENT

Article primer. Tots els metges que exercixin en els pobles del Partit Judicial de Sant Feliu de Llobregat deuen ésser adherits al SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA.

Relacions entre els companys

Art. II. Han de guardar-se entre els companys els deures de mutual respecte i consideració precisats en les següents normes:

a) Considerar sempre com a *Metge d'espera* al primer que visiti un malalt, a no ésser que per urgència o en absència del facultatiu que acostumi a visitar aquell malalt o família, s'hagi requerit a un altre company.

b) No visitar mai dos o més metges simultàniament un mateix malalt—encara que sigui de família abonada amb dos o més professors—sens previ acord.

No és considerarà així, quan la visita sigui feta en el domicili o consultori del professor.

Altrament, si es tracta de malalt crònic que freqüentment requereixi a dos o més metges sens previ acord, poden fer ús de lo indicat en la base 2.ª a propòsit de les visites suplicades.

c) No acceptar nous igualatoris en pobles que no siguin residència del professor o annexes naturals a ells, sens acord entre companys i prèvia aprovació de la Secció comarcal del Sindicat que regularitzarà les condicions o bases d'igualtat que deuràn acceptar-se pels professors en cada cas.

d) Si en circumstàncies no previstes en els apartats a, b i c, un professor va a visitar en un altre poble fora del seu punt d'exercici, deurà donar-ne coneixement (verbal o escrit) al metge titular del mateix o el que acostumi a visitar o tingui igualtat a la família del malalt, explicant clarament el motiu a fi de no ferir susceptibilitats i per a que es puguin formular les observacions o reclamacions quan siguin del cas.

e) Serà precisa junta prèvia o bé autorització escrita per a visitar fora del domicili del professor un malalt assistit per altre company.

f) Cap company podrà negar junta o *boicotejar* a altre sens l'acord ferm prèvis per la Secció.

g) Tot company vindrà obligat a substituir, pel torn que li correspongui, al company veí en cas de malaltia o absència justificada en un plaç no major de 30 dies.

En aquest cas, es posaran d'acord els companys de circumscripció o de les circumscripcions contigües per a establir els corresponents torns.

h) També s'obligaran—atenint-se a la mateixa pauta—a servir la plaça en cas de mort d'un company fins trobar el reemplaçament corresponent, de conformitat amb els acords del Sindicat.

Amb les substitucions o reemplaços temporals, les despeses de manteniment i viatge seran a càrrec del company o família beneficiats, i els honoraris corresponents a serveis extraordinaris a profit del que faci el servei.

i) No es podrà servir en cap dispensari o consultori gratuït, excepte els municipals quan les persones assistides en ells figurin en les llistes de pobres acordades pels Ajuntaments.

Relacions dels companys amb la clientela

Art. III. Aquestes relacions seran regulades per unes bases que adaptarà cada professor al seu cas particular de comú acord amb els companys de població o de circumscripció i mitjançant l'aprovació de la Secció Comarcal del Sindicat.

Art. IV. Aquest document tindrà el valor de un contracte que cada professor o agrupament de professors d'una mateixa població fa amb el conjunt dels altres metges sindicats, en el que s'obliga al compliment de ço que firma a canvi de l'ajuda que li ofereixen tots el altres. D'aquest document en tindrà una còpia firmada l'interessat o interessats i una altra s'arxivarà en la Secretaria o lloc social de la Secció. També seguint el contracte es farà un avís-manifest per a participar a la clientela els extrems que l'afecten, encapçalat pel nom del Sindicat i firmat per tots els metges del districte. La pauta del contracte serà l'aprovada en la sessió del dia 6 de Agost i de la que se'n facilitaran exemplars a tots els sindicats de la secció.

Règim de la Secció Comarcal

Art. V. Per a la direcció i tramitació del que afecti als Sindicats de la comarca es nomenarà—fins que el reglament total del Sindicat no ho precisi—una Junta de tres individus sindicats que s'encarregaran de la convocatòria de reunions, fer efectiu el compliment dels acords que es prenguin, recollir les quotes que es fixin i mantenir relacions amb la Junta Directiva del Sindicat de Metges de Catalunya.

El seu nombre, les atribucions de cada un dels individus que composin la Junta i la duració de la seva comanda podrà modificar-se a cada reunió general de sindicats de la comarca on es celebri.

Art. IV. Per a simplificar el funcionament del Sindicat es dividirà el districte o comarca en set circumscripcions.

1. ^a	Cornellà	} Un representant resident a Sant Feliu de Llobregat.
	Esplugues de Llobregat	
	Sant Feliu de Llobregat	
	Sant Joan Despi	
	Sant Just Desvern	
2. ^a	Hospitalet de Llobregat	} Un representant resident a Hospitalet.
3. ^a	Begues	
	Gavà	} Un representant resident a Viladecans.
	Prat de Llobregat	
	Sant Climent de Llobregat	
	Viladecans	
4. ^a	Santa Coloma de Cervelló	} Un representant resident a Sant Boi.
	Sant Boi de Llobregat	
5. ^a	Pallejà	} Un representant resident a S. Vicents.
	Sant Vicents dels Horts	
	Torrelles	
6. ^a	Cervelló	} Un representant resident a Molins de Rei.
	Corbera de Llobregat	
	Molins de Rei	
	Papiol	
	Vallirana	
7. ^a	Esparraguera	} Un representant resident a Martorell.
	Gelida	
	Martorell	
	Sant Andreu de la Barca	
	Sant Esteve de Sesrovires	
	Sant Llorenç d'Hortons	

Art. VI. Cada circumscripció nomenarà un representant que s'encarregarà de convocar els companys adscrits a ella per a pendre acords, recollir els vots en pro o en contra de les qüestions que es plantegin, donar compte de les reunions de representants del districte i recaudar les quotes del Sindicat en la forma que es precisi.

Art. VII. El representant no serà més que un portaveu dels companys que representa; els vots que reculli han d'ésser personals i millor firmats per cada interessat i mai de les juntes de representants deu quedar exclòs cap sindicat, ja que cap càrrec ni missió deu indicar jerarquia sinó simplificació d'obra.

Com els que formin la comissió, els representants poden canviar-se quan sigui convenient a cada reunió general que es celebri.

Art. VIII. Quan un company tingui queixa d'un altre ve obligat a comunicar-ho—de paraula o per escrit—al representant de circumscripció—i si la queixa recaigués sobre aquest, a la Junta Comarcal—que convocarà els professors adscrits a la circumscripció per a resoldre amicalment la qüestió.

Art. IX. Quan això no es consegueixi o bé quan la falta es consideri greu, la majoria dels de la circumscripció deurà indicar-ho a la

Junta Comarcal, la qual, si la falta és lleu, proposarà una fórmula de concòrdia o una amonestació privada, mes si hi ha reincidència o la falta ho requereix, previ l'assentiment de la majoria dels sindicats de la comarca denunciarà el cas a la Junta Directiva del Sindicat per a que procedeixi a la formació de Tribunal d'Honor en la forma que s'estableixi.

Art. X. Cap sindicat podrà—prevalent-se de la força que li dóna la sindicació—manca els seus deures ni com a individu ni com a professional i les faltes que es puguin cometre seran sotmeses a Tribunal d'Honor si per sa gravetat se'n fan mereixedores, prèvia denúncia dels perjudicats.

De l'arbitratge

Art. XI. Si algun client negués a un sindicat—per considerar-los improcedents o abusius—honoraris, se'l convidarà a què nomeni un company sindicat del districte que junt amb un altre designat pel professor perjudicat, dictaminaran sobre la procedència i quantia de dits honoraris, essent son fallo inapel·lable i obligació dels sindicats cooperar al compliment del mateix per tots els mitjans que es creguin convenients.

Si el client no volgués subjectar-se a aquets tràmits arbitral, deuen els sindicats condicionar-li tots els serveis.

Sant Feliu de Llobregat, 6 Agost 1919.

La Comissió.—Lluís Cahué, Josep Mestre Puig, Vicents Sala.

COL·LABORACIÓ

El 'Sindicat' de Metges de Catalunya⁽¹⁾

pel Dr. H. PUIG I SÀIS

Què ha d'ésser el Sindicat de Metges de Catalunya? Com diu la Comissió organitzadora, en la seva circular als metges, el Sindicat serà lo que vulguin la majoria dels metges de la nostra terra; perquè entenem que la seva organització ha d'ésser fonamentalment democràtica, evitant sempre la introïtació d'una oligarquia, qualsevulla que sigui, com es veurà en el projecte d'Estatuts que s'està repartint entre tots els companys. Però els organitzadors entenem, que el Sindicat ha d'ésser orgue de defensa dels interessos morals i materials de la classe, en tota l'extensió de la paraula, sense traves de cap mena i sense ficar-se en cap altre assumpte.

N'hi ha necessitat d'aquesta defensa? Donem una mirada al nostre voltant, i ho veurem desseguida; veurem que el metge és explotat per tots els que el rodegen, des del més alt al més baix, des de l'Estat, que tractant-se dels metges no parla mai de drets, sinó de deures, i encara sempre amb el bastó enlaire, disposat a pegar si no es compleix, fins l'últim particular, passant per la província i

el municipi, i les societats de tota mena, tothom abusa del metge. Això ve de lluny, és que pesa sobre el metge com una llosa de plom el concepte de sacerdocí. El metge pel públic és un sacerdot quan necessita dels seus serveis, però es un industrial de la pitjor mena, quan ha de satisfer-li els honoraris. Una tasca important del Sindicat, doncs, ha d'ésser la de destruir aquest fals concepte. No és que el metge hagi de deixar d'assistir als malalts amb amor, amb afecte de germà, amb el veritable esperit de caritat cristiana; en lo qual deu consistir el verdader sacerdocí, no; el metge no se'n desposseirà mai d'aquest caràcter sigui o no sacerdotal, però es que actualment el metge resulta un sacerdot, que moltes vegades no viu de l'altar; és que el públic s'ha cregut que el metge té el deure d'assistir el malalt, però no té el dret de viure, i sinó ho creu, obra moltes vegades com si efectivament ho cregués.

Recauen sobre del metge pràcticament quasi del tot, la beneficència en l'assistència dels malalts i la sanitat, resultant pràcticament aquestes quasi exclusivament funcions mèdiques, essent així que deuen ésser funcions socials. Es clar que el metge hi té una gran missió en aquestes funcions, però el metge deu intervenir-hi com a funcionari de la societat; amb la retribució corresponent als serveis prestats, no com ara que el metge resulta un funcionari de l'Estat, però no solament sense paga, sinó amb l'amenaça continua, i pagant la seva contribució com qualsevol altre, des de que comença els seus estudis fins que mor; i fins quan aquesta mort és resultat del desmeny d'aquestes mateixes funcions no remunerades, hi ha dificultats per a que arribi a la família una compensació, que quasi sempre és irrisoria si s'arriba a obtenir.

Això no pot continuar així! El metge com a individu de la societat, deu contribuir hi en la part alíquota que li correspongui en aquestes funcions; sempre hi contribuirà més que ningú i tot, per estar en contacte íntim de totes les flaqueses humanes, i pels seus bons sentiments, però la seva intervenció com a funcionari, tan si és públic com privat, deu ésser sempre amb la corresponent remuneració.

Una de les primeres tasques del Sindicat, doncs, deu ésser fer una revisió de totes les lleis i costums, que regulen les relacions dels metges amb tots els medis que els rodegen.

En relació a l'Estat, deu gestionar que per tots els serveis que el metge li presta, tan pels referents a higiene o Sanitat com per l'administració de justícia, tinguin una remuneració equitativa, en relació als temps actuals; o és paguen els serveis prestats, que és lo més just, o és compensen indirectament, amb subvencions, amb exencions de tributs, o altres, i amb consideracions morals superiors a les actuals.

Lo mateix havem de dir respecte de les províncies i els municipis. Tots sabem lo poc que es remuneren els serveis en aquestes entitats. Per a concretar direm per exemple, que en el Municipi de Barcelona, l'últim empleat

tècnic de qualsevol altra classe, és més ben pagat que el degà dels metges. Els metges encarregats de la beneficència domiciliària, que volen complir, tenen de 6 a 7 hores diàries de feina, i, els que cobren, cobren una quantitat irrisòria (crec que fins fa poc uns 33 duros mensuals), bastant menys que l'últim escriptor. Fins tinc entès que en un augment general, que ha fet l'Ajuntament fa poc, a tothom arribà en més escala que als metges. Els metges de dispensari han d'estar de guàrdia i acudir, sense excusa ni demora, allà on els cridin amb urgència, resultant que si mentre són a complir aquest últim deure, se'ls necessita al dispensari, tothom posa el crit al cel per haver abandonat el punt, des del primer regidor a tota la premsa i fins l'últim trinxeraire de Barcelona (1). I lo pitjor és, que aquests serveis d'urgència els han de prestar gratuïtament, resultant per exemple, com m'explicava el Dr. Giralt (a. c. s.), que una senyora d'una de les primeres famílies de Barcelona, que tenia uns atacs, quasi sempre era assistida gratuïtament pels metges municipals. Cada u que es faci els comentaris que li sembli, sobre les conseqüències d'aquests fets, envers la desconsideració moral de la classe i envers els perjudicis pecuniaris que a la mateixa n'hi esdevenen.

Oh! diuen, els metges rai, ja treballen després particularment, i es fan un bon sou! I els altres, que no poden treballar també a hores extraordinàries? I que no necessita repòs el metge? Es a dir, que mentre pels demés empleats es demana la jornada de 8 hores i de vegades menys, el metge ha de treballar dia i nit per a guanyar-se la vida? Que és un pària el metge? Que no val res el seu treball? I que per ventura, després del treball extern, d'assistència als malalts i demés, el metge conscient del seu deure, no ha de dedicar hores a l'estudi per estar al corrent dels progressos de la ciència, per tal de complir millor el seu comès?

Oh, que els metges municipals no compleixen, diuen altres! N'hi ha de tots. I després, com podeu ésser exigents, sino els pagueu? Pagueu-los bé, i sigueu exigents tan com vulgueu! I sinó, pagueu-los a proporció de la feina que fan! Que es faci un padró de pobres, que aquests cridin al metge que vulguin, i el municipi que pagui l'assistència! Això seria lo just i equitatiu! prenent-se, si es vol, totes les precaucions necessàries per a evitar abusos.

S'ha d'advertir que potser encara el Municipi de Barcelona és relativament de les entitats que paga més bé als metges, per això el cito com a exemple. No parlem de moltes altres entitats i municipis.

I de les societats de beneficència, les de socors mutus, que per quatre quartos fan que un metge assisteixi a un sens nombre de famílies, què en direm? I de les de segurs sobre

(1) Això segons se m'ha dit a última hora ha sigut modificat en el concepte de que de dia no es pot abandonar el dispensari i de nit queda potestativ el metge l'acudir o no en cas d'urgència, però la prova de que no exagere lo que passava abans diré que a un metge se'l va expedientar perquè no se l'havia trobat en el dispensari al portar-hi un ferit, per haver acudit a una urgència i un altre dia se'l va expedientar perquè escarmentat de la primera vegada havia refusat acudir-hi.

(1) Malgrat l'antiguitat del present article, que des de temps estava en cartera, es publica íntegrament perquè moltes de les idees en ell emeses són fonamentals i dignes d'ésser divulgades, rellegides i meditades. —Nota de la Direcció.

accidents, que després de pagar amb un plat de llanties als metges que assisteixen als accidentats, aquests són enviats moltes voltes als Hospitals com a pobres, explotant al metge, que els assisteix de franc, i explotant al propi temps la caritat pública, que sosté les dites cases pels pobres, mentre elles, les societats, fan bons negocis i els patrons també, treient-se amb la prima, l'obligació d'assistir als accidentats, resultant que tothom fa negoci a l'esquena del metge?

Ja no parlem de les grans cases de comerç o industrials, que per un sou, sempre irrisori en relació als serveis, contracten un metge per l'assistència als seus empleats i llurs famílies, resultant que aquell metge apenes viu, amb un treball que abans hi podien viure alguns companys. Aquest és un greu perill per la classe mèdica, si no ens hi fixem i procurem prevenir-nos en contra d'ell.

La qüestió de les iguals ha de ser motiu d'una sèria revisió, allà on no puguin suprimir-se, que seria lo millor, puix no hi ha res que rebaixi tan al metge davant del client, tan moral com materialment. Bé prou ho diuen els pagesos; és un mosso, per això el paguem! i com a tal el tracten moltes vegades. I tenen raó: un home, que per més títol que tingui, que per 8 o 10 pessetes (se'n donen molts casos) el teneu tot l'any a la seva disposició, no pot merèixer-los hi gaires respectes, quan un mosso els hi costa 12, 15 o 20 duros cada mes i la vida. Convé, doncs, una revisió sèria, i més avui que tot ha pujat, i per lo tant, si no puja també la iguala, serà encara més desconsiderat el metge en tots conceptes.

I tants i tants altres serveis poc remunerats o gratuïts han d'ésser objecte també de revisió, càrrecs oficials o particulars sense paga, assistència a distingits en els hospitals, clíniques i dispensaris gratuïts, etc., etc., tot s'ha de revisar. La consigna ha d'ésser: *no fer res per res*, a no ser, naturalment, coses urgents en casos de misèria o de caritat particular en casos veritablement necessitats i no assistits.

Quants serveis, en la mateixa clientela particular no contractada, deixem de cobrar, que en justícia no deurien? Certificats, visites extraordinàries que, com a tals, deurien cobrar-se, visites múltiples que es cobren com a senzilles, injeccions, etc. També en aquest punt convé establir regles respecte a honoraris mínims, segons les necessitats del temps i lloc. Igualment avui, que tots els estaments es preocupen de l'organització de llur treball, deu preocupar-se'n l'estat mèdic. Perquè no poden establir-se noves hores de servei ordinari i altres d'extraordinari, fixant la proporció relativa dels honoraris respectius?

Si tots els serveis gratuïts, o quasi gratuïts, que el metge presta, fossin pagats equitativament, n'hi haurà prou i de sobres, per a que tots els metges visquessin ben folgadamente. Què s'hi oposa doncs? L'individualisme exagerat, que fa que cada u es preocupi sols d'ell, sense consideració al company, l'egoisme que fa que tots ens contenteríem amb un ull, amb tal que l'altre no en tingués cap, la

lluita individual, que obliga a tots els renunciaments, que fa que el metge treballi com un negre i desconsideradament una bona part de la vida, per a fer-se una clientela, i de vegades tota la vida entera sense arribar a fer-se-la mai, conscient d'aquets abusos, i fins some-tent-s'hi resignadament, perquè no té altre medi d'obrir-se pas, i perquè a l'individu aïllat li és impossible defensar-se'n en la immensa majoria de les vegades. És que hi ha excés d'oferta? Potser si en temps normal, i per tant convé també pensar-hi, però per poca feina extraordinària que hi hagi falten metges i s'ha de treballar de nit i de dia sense parar. Lo que hi ha, doncs, és més bé desorganització del treball.

Convé, doncs, que es faci l'organització deguda. Convé en primer terme, despullar-nos un xic de l'excés d'individualisme, en pro de la col·lectivitat, quan no per amor als companys o altruisme com hauria de ser, fins per egoisme, puix tot lo que recaigui en bé de la col·lectivitat, ens ha d'afavorir a tots; si el company veu es guanya bé la vida, no es veurà obligat per la necessitat, a sostreure'm un malalt a mi, perquè la gana no n'admet de raons. És veritat que n'hi ha d'immorals *per se*, i que se'ls deu haver de corregir, mes també n'hi ha que ho són per necessitat. A aquests val més no haver-los de posar a prova. A més, quan un falta sense necessitat, es pot ser més sever en la repressió.

Si els treballs es paguessin bé, cada u treballaria menys i es repartiria millor. Si a fora es guanyen bé la vida, no pensaran tan en envair la ciutat, i al revés, si els de la ciutat, hi viuen bé, no pensaran, per més que'ls hi excitin, en anar a disputar els honoraris dels de fora, etc., etc.

Deurà correspondre també al Sindicat fer els medis per aixecar al màxim la dignificació de la classe, i a aquest fi, estudiar i regular les relacions entre companys, tenint present que per a que els demés ens considerin i ens respectin, hem de començar per respectar-nos nosaltres, i que la consideració moral és la millor base per a merèixer també una bona consideració social i pecuniària.

Ademés dels interessos professionals, tan materials com morals, deurà defensar el Sindicat els interessos generals de la classe, per a lo qual estarà sempre més ben armat, que no pas els individus aïlladament.

Altra tasca, conseqüència del seu fi, i formant part del manament fet a la Comissió organitzadora per la reunió de Tarragona, és la de la previsió. La comunitat no deu abandonar al company desvalgut; al contrari, deu procurar assistir-lo en la seva desgràcia, fent-li lo més passadora possible, tan en el cas de malaltia, com en el d'impossibilitat per qualsevol causa que sia, i sens distincions d'edats ni condicions, així com deu procurar atendre a les vídues i fills menors dels que moren prematurament. És el menys que es pot oferir als companys que treballen, el que puguin estar lliures de les preocupacions del pervindre per a ells i els seus. Naturalment que tot això no pot conseguir-se sense sacrificis, però tasca del Sindicat deu ésser, arbitrar medis

per a que els sacrificis siguin lo més reduïts possibles, i esperances hi ha de que podrà fer molt en aquest sentit.

Tot lo dit pot i deu fer-ho el Sindicat, però per això fer, convé que tingui força, i per a tenir-la, deu estar constituït per una gran majoria dels metges; d'altra manera seria un fracàs, que tots hauríem de reconèixer i desistir. No es que ni en el cas d'una grossa majoria, pugui tampoc improvisar res, ni es pot pensar tan sols en resoldre depressa els assumptes; tots necessiten un estudi previ assenyat, en alguns s'hauran d'armonitzar interessos oposats, en altres s'haurà d'obrar contra costums arrelades, etc., però amb bona voluntat es pot fer molt; i sobre tot, si els problemes s'han de plantejar i resoldre en lo possible, i no som nosaltres mateixos que ho intentem, qui ho farà? No val la pena de fer una temptativa? I si ho logrem, encara que no sigui no més que una part, tots podem guanyar-hi en benestar, tan els de dalt com els de baix, segurament més a proporció com més humils, tots en dignitat, lo qual ja pot compensar els sacrificis que algú pugui haver de fer.

Amb tot lo dit molt més que es podria dir, es veu ben patenta la necessitat de defensar-nos, i encara que la necessitat ha existit sempre, ara és l'oportunitat, ara que totes les classes es desvetllen per a defensar llurs propis interessos. O ara o mai!

Qüestió de nom.—És veritat que'l nom no fa pas la cosa, però sempre és útil que el nom sigui la verdadera expressió de la cosa a la qual s'assigna. Doncs el nom de sindicat escau tant, a lo que ha d'ésser l'agrupació amb aquest nom designada, que qualsevol altra seria una ficció. Què vol dir que actualment se dongui per alguns a aquest nom un significat que no té? Alguna persona pusil·làume, creu que amb aquest nom ens obligaran a ingressar en el sindicat únic, i d'aquí el gros perill. Si algú té prou força per a fer-ho, lo mateix la tindria amb aquest nom que amb altre, i fins estant individualment aïllats, però jo no crec en semblant força. Si nosaltres no volem anar-hi, no hi anirem, i jo crec que la majoria dels metges no ho voldran. La Comissió Organitzadora, per boca d'individus de la mateixa ben autoritzats, ha fet manifestacions ben concretes, en el sentit de que devíem limitar-nos a la defensa dels nostres interessos, i anar sols, sense que mai haguéssim d'anar al sindicat únic; de mí puc dir que si alguna vegada el sindicat prengués aquesta tendència, i no pogués evitar ho, seria el primer de retirar-me. Soc absolutament refractari a tota dictadura, sia la que sia. De totes maneres, ja s'ha dit que el Sindicat de Metges serà lo que la majoria dels metges vulguin; doncs el que vulgui que el Sindicat no vagi pels viaranyes que ell no vol, o que el Sindicat no resolgui cap assumpte en sentit contrari a lo que ell desitja, té dos camins a seguir: fer tots els medis per a que el Sindicat no es constitueixi, o ficar-s'hi per a influir amb el seu criteri i el seu vot, en el sentit que li convingui. Lo primer és difícil ja, perquè sembla que anem en camí de tenir una bona majoria, i ademés

seria renunciar als beneficis que a tots pot reportar; no li queda, doncs, més que el segon, si no vol veure defraudats els seus desitjos. Per altra part, pensi aquest tal, que també es pot pecar per omissió.

Perquè, diuen alguns, no s'encarrega al Col·legi les funcions que volen encarregar-se al Sindicat? En primer lloc, el Col·legi, com a entitat oficial, no pot exercir certes accions que pot exercir el Sindicat, així com aquest no pot substituir a aquell en certes altres funcions. En segon lloc, el Col·legi, si bé ha plantejat alguns dels problemes que el Sindicat ve indicat a haver d'estudiar i procurar resoldre, la veritat és que el Col·legi no n'ha resolt cap, lo qual serà o perquè no ha pogut, o perquè són irresolubles. Si en més d'un quart de segle d'existència no ha pogut resoldre'ls, sigui pel que sigui, és inútil esperar més, i a que siguin irresolubles, no podem conformar-nos'hi, sense fer una tentativa. Ens interessa massa!

Diuen altres perquè crear entitats noves? perquè no ho fa l'Associació General de Metges de Llengua Catalana, lo que ha de fer el Sindicat? Senzillament, perquè l'experiència ha demostrat, que aquesta ja té prou feina amb els Congressos, el seu fi principal és molt distint i dista molt de tenir inscrits en les seves llistes la majoria dels metges catalans. Dons resoltament, lo millor es a funció nova, orgue nou. Però aquest orgue pot i creiem que deu anar d'acord i amb bona harmonia, no sols amb els Col·legis i l'Associació, sinó amb totes les entitats mèdiques de la nostra terra, sense distinció de cap mena.

Tot conservant la seva independència, entenem que el Sindicat de Metges podrà federar-se amb els seus iguals d'altres terres, per a les necessitats comunes, així com establir aliances amb els similars, el de Farmacèutics p. e., per aquelles coses en les quals puguin prestar-se mutu apoi.

Aquest és el concepte, que tinc, de lo que ha d'ésser el Sindicat, i crec en això interpretar el sentir dels companys de Comissió, així com el del manament de Tarragona; concepte que convenia aclarir, donada la desorientació que regna entre els companys. Si la majoria respon, entenc, repeteixo, que es podrà fer molt en profit de tots i amb gran satisfacció dels que hi hagin intervingut; si fracassa per falta d'adhesió de la majoria, resultaran unes energies malaguanyadament esmersades pels iniciadors, segurament no del tot perdudes, encara que potser per molts no degudament agraïdes. Però, què importa la falta d'agraïment, si el millor premi de les accions bones està en la satisfacció íntima d'haver-les realitzades? Així és que si el cas ve, ens retirarem apesats d'haver fracassat, però satisfets de la nostra tasca generosa, malgrat hagués sigut incompresa i desagradada (1).

(De Anals de l'Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques de Catalunya. Novembre, de 1919.)

(1) Malgrat estigui potser un xic fora de lloc, sigui'm permès dir, que jo entenc que en la sindicació de tots els estaments s'hi podria trobar la solució; no sols de tots els conflictes socials

Germanor (1)

pel DR. LL. VILA ABADAL

Complerta una tasca tenim en aquest segon número de nostre BUTLLETÍ a fer-vos-en mostra perquè fruiu amb el treball realitzat en l'Assemblea de delegats de totes les Comarques de Catalunya i veieu ja plenament l'orientació que porta el S. M. C.

Es necessari a l'ensemple que vos feu càrrec que la feina del S. M. C. no pot ni deu realitzar-la una Junta, ni tan sols una Assemblea, és feina de tots; és tasca complexa que requereix l'ample esperit de germanor de tots els col·legues de Catalunya.

No cregueu que per què viviu en un recó de nostra muntanya, barrejat entre la multitud d'una ciutat populosa, sigui per això vostre afer menys necessari i menys profitós. Penseu en treballar, que sou ajut per vostres companys i per la societat que espera vostre concurs continuat.

Penetreu-vos-en bé, car aquest esperit de dret i deure vos imposa l'alt servei que a la societat presteu. Fixeu-vos bé en el treball que ha realitzat l'Assemblea de vostres representants i unint-vos de cor i de fet als acords presos.

Si algun sacrifici individual heu de fer no vos raqui, quantes voltes un deu depositar son voler en bé de l'harmonia entre tots i de la necessitat de tots. Esteu segurs que ben units els fruits que collireu seran abundants, que alguns són els ja recollits, mes vos repetim, tot imposa un petit treball, és poc, però la Junta Directiva vos el demana a tots, és que no vos feu peressosos a contestar a quan s'us demani; és que no sigueu rezelosos en indagar les intencions alienes. Penseu que la feina que ens hem imposat és feina de bona fe, sens glòria, ni nom, no busquem més que la satisfacció de complir el més perfectament possible la missió que ens haveu encarregat i esperem assolir sempre amb vostre ajut, sempre amb la cooperació de tots.

• •

Els aventatges de la sindicació mèdica

Els nostres ideals

pel DR. R. ARQUÉS

Hora és ja que s'acabi per sempre l'odiosa tirania a què està sotmesa la classe mèdica; som homes lliures i com a tals volem viure. Per a aconseguir-ho, hem arriat totes les banderes individualistes, hissant la única i excel·sa bandera que ens ha d'unir a tots per al benestar de cadascú.

Si la nostra actuació és enèrgica, si apar que cal sacrificar la llibertat de l'individu po-

sinó també de la qüestió política, puix si cada estament contribuís amb llurs representants lliurement elegits, a la designació dels administradors del pro-comú i dels legisladors i governants del país, altra selecció es faria, que avui amb el sufragi universal inorgànic, mitjançant el qual s'intronitzen els desaprensius, xerraires i poca-vergonyes la major part de les vegades i tret de rares excepcions.

(1) Aquest article fou escrit per a publicar-se molt abans, i no pogué ésser per haver de donar cabuda forçosa a altre original. Malgrat el retràs amb què es publica, resulta ésser d'actualitat.—Nota de la Direcció.

sant-li certes traves i imposant-li determinades obligacions, és perquè la condició *sine qua non* és restringir la llibertat de l'individu si volem assolir l'emancipació de la col·lectivitat.

Kant, el cèlebre filòsof alemany, considera la llibertat externa com un complement de la llibertat interna segons una Llei Universal de Llibertat, i per aquest motiu accepta com a legal tota acció coactiva de tots per aconseguir la llibertat individual, brollant-ne d'aquesta magnífica doctrina la conclusió que diu: *Sigues persona i considera als altres com persones.*

Per aquest mateix principi, en crear una organització ben disciplinada de la classe mèdica, volem evitar que el metge usurpi atribucions d'altri i que el desenrotllament de les seves energies no tanqui una coacció a la llibertat dels altres companys arrebaissant-los l'legítims drets; no pretenem amb això coartar la llibertat de l'individu, ans al contrari, volem que el lliure ús de la pròpia llibertat pugui coexistir amb la llibertat dels altres companys.

Per a aconseguir els nostres propòsits, es fa indispensable la unió de tot els metges. Vivim en un país on no s'escolten els precs però es cedeix a les amenaces i en més de vint anys d'actuació Oficial dels Col·legis de Metges, s'ha fet ben palès el fracàs dels tràmits burocràtics i precs més o menys respectuosos als poders constituïts, per a l'assoliment de les nostres reivindicacions; així és com hem arribat a tal grau de servilisme i esclavitud, que malgrat haver-nos negat tot ço que és de justícia, encara se'ns vol negar el dret de viure i obligar-nos a prestar molts serveis que després es paguen amb subterfugis i enganys. Ja és hora d'acabar d'una vegada amb tantes humiliacions; la nostra paciència s'agota i les necessitats cada volta més imperioses de la vida ens obliguen a cridar ben fort per què ens sentin tots aquells que ens han de sentir de grat o per força. Prou! Tenim medis més que suficients per al triomf dels nostres ideals; cal tan sols molta DISCIPLINA I CONFIANÇA entre els companys.

Heu's aquí un breu resum del nostre programa:

Volem la unió de tots els metges per a augmentar el benestar comú.

Volem que el metge sigui un home lliure, emancipant-lo completament de la tutela i tirania de l'Estat, Corporacions, Entitats, Companyies i Públic.

Volem que tots els serveis prestats pel metge siguin retribuïts com cal, sens retrassos ni descomptes.

Volem assegurar la situació econòmica present i futura dels metges i llurs famílies, com a medi de sanejament; no, ni remotament, com a finalitat suprema limitada a la satisfacció egoística individual.

Volem que dintre del seu Partit, el metge sigui respectat per tothom i sobre tot pels altres companys, remunerant-se-li degudament els serveis que presti, assegurant-lo a l'ensemple contra els clients morosos.

Volem fer una minuciosa revisió de totes

les lleis i costums que regulen les relacions dels metges amb tots els medis que els rodegen.

Volem una deguda organització del nostre treball, sacrificant l'excessiu individualisme en pro de la col·lectivitat.

Volem defensar els interessos de la classe mèdica aixecant al màxim la dignificació professional.

Volem companyonia i germanor entre els metges, protegint i ajudant als altres companys, essent en compensació protegits i ajudats per ells sempre que ens convingui.

Volem intensificar una acció social mèdica per a la defensa de totes les millores higièniques i sanitàries que convinguin per la salut i el benestar del poble.

Volem en fi, fer respectar els nostres drets, complint tots amb els nostres deures. Aquest és el programa que ens hem traçat i seguirem ardu fins a la victòria final, venent tots els obstacles que s'hi oposin.

Impost sobre els específics

pel Dr. J. MASSOT

He llegit detingudament l'article de l'amie Plá i Armengol sobre els mitjans d'arbitrar recursos per a la Caixa de Previsió i Invalidesa.

Un dels que considero més legítims per les raons que el mateix articulista exposa i a mi em relleva de repetir, és la percepció d'un tant per cent de la venda dels específics que, sinó sempre, en moltes ocasions som els metges qui els acreditem, recomanant-los als nostres clients.

No crec que cap dels preparadors d'específics hi posés dificultats; ans al contrari, fent-se càrrec de la raó que ens assisteix, voluntariosos s'hi avindran.

Per de prompte, jo tinc facultats del meu germà apotecari, per a oferir i posar a disposició del SINDICAT lo que aquest consideri que ha de percebre de la venda dels específics que actualment prepara i posa incondicionalment baix la protecció de la classe mèdica.

Referent a l'impost a percebre el SINDICAT i en la forma de percebre'l, al meu mode de veure, el millor sistema fora la creació de uns segells amb la inscripció del SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA, en els que hi figurés en nombres ben llegidors una quantitat representativa de cèntims o fraccions.

Aquests segells numerats al dors per a saber a tot hora el nombre de venuts s'expedien al SINDICAT, ingressant son import íntegre a la Caixa de Previsió i els farmacèutics deuriem enganxar-ne a cada preparat el número que representés el valor de l'import que s'imposés i que mica més mica menys podria ésser el del següent quadro escala;

Preus de venda als revenedors.—Impost per al SINDICAT de medicaments

de	en segells valorats
10 a 25 cèntims.	$\frac{1}{2}$ cèntim
30 a 50	1

55 a 95	2 cèntims
1 a 1'50 pts.	5
1'55 a 2	7 $\frac{1}{2}$
2'10 a 3	10
3'10 a 4'50	15
4'60 a 6'50	25
6'60 a 8'50	50
8'60 a 10'50	75
10'60 a 13'50	1 pts.
13'60 a 16'50	1'25
16'60 a 20'50	2
20'60 a 25	3
25 endavant.	5

(amb deu segells amb sos preus corresponents són més que suficients).

Ja estic oint a alguns trobar exagerades les quantitats a percebre pel SINDICAT, unes vegades per massa, altres per massa poc.

Cal fer observar, com ja indicava l'amie Pla, que la quantitat que percep el SINDICAT de cap manera hauria de recaure en perjudici del consumidor i que un impost de benefici líquid gravant un producte de molta venda en la ínfima quantitat de $\frac{1}{2}$ cèntim representa per al fabricant una forta contribució i al SINDICAT una bonica font d'ingressos, que deu contribuir-se a que no s'estronqués.

De més a més, aqueix impost, que segons el precedent quadro grava els beneficis dels preparadors en un 5% aproximadament del preu de venda en magatzem, quan els preus dels específics són d'un gran marge remuneradors els grava en un 10% i en aquells casos excepcionals en què el preparat valgui més de 25 pessetes s'arriba a un impost de vora el 20%.

Cert que aquest impost resulta una càrrega un xic pesada per als fabricants d'específics; però per pesada que sigui tots la voldran suportar molt gustosos i complaguts, sobre tot si es té en compte que la venda del producte farmacèutic no depèn solament del metge, sinó que molt hi fa la propaganda directa del productor al consumidor si bé en tot això qui hi surt perjudicat som els metges.

Una font d'ingressos, font importantíssima i gens despreciable i que l'amie Pla no cita, és la que hauríem de fer prevaler per demunt de tot, encara que per a recuperar-la haguéssim d'utilitzar els mitjans més coercitius: em refereixo als honoraris que tenim o tenen assignats els metges titulars com a auxiliars de la Justícia, honoraris que ens obliguen a consignar en els informes pericials i que mai, que jo sàpiga, cap metge ha percebut, encara que així no consti en el Ministeri de Gràcia i Justícia, ni en la comptabilitat de les Audiències.

Quan va constituir-se el Cos de Metges titulars d'Espanya, combatut a mort fins a destruir-lo, uns combatent-lo de bona fe, però els més, per rancúnia, ignorància i afany de lucre, després de reiterades instàncies de la Junta i com a coronament gloriós d'una lluita de titans, sostinguda amb les ombres poderosíssimes d'una força que per massa coneguda mai ningú li va veure la cara, vàrem aconseguir, si mal no recordo, desmenyant el Ministeri de Gràcia i Justícia En Romanones, que la consignació íntegra passés a la Caixa

de Previsió o Mont de Pietat dels titulars.

Amb aquella victòria vàrem atreure els llams de *Júpiter* i des de llavors dia darrera dia espetegaren demunt de nostre Mont de Pietat; fins que un jorn, no podent resistir la pressió de fora i la corrupció de dins, s'esberlà i anà en l'aire per sempre més.

Els vençuts d'un dia tornaren a ésser vencedors.

Aquesta contingència la cito, no per a depressir els ànims, sinó tot a l'inrevés: cal aconseguir amb una voluntat ferma que no desdiguí ni cedeixi davant de cap obstacle.

Si nostre SINDICAT, amb la força que té i més amb la que pot tenir, conseqüís que les quantitats assignades a les quatre Audiències de Catalunya per a pagar els serveis dels auxiliars titulars mèdics, que no són metges forenses de nomenament, passessin íntegres al seu fons de Previsió, no fóra gens despreciable la suma que obtindria anualment per aqueix sol concepte.

A la lluita, doncs, per a conseguir aqueix dret nostre i ben nostre. La lluita és vida; la lluita és el primer pas cap a la victòria.

10-XI-1920

Parlem de Montblanc

pel Dr. ENRIC MIAS

La lluita que el SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA, ve sostenint des de fa mesos, en la vila de Montblanc, ha pres un nou aspecte, que fa esperar un pròxim i definitiu desenllaç a favor nostre.

Passat el període àlgid, del mateix, les aigües que s'havien sortit de mare, tendeixen a voler transcórrer tranquil·les dins de nous llits, la població que tenia ganes de lluita, sembla començar a sentir cansanci, i la pau i la tranquil·litat d'esperit, comencen a renéixer, símptomes són aquests de bons auguris per a tots.

Montblanc, la vila tranquil·la i assossegada, la vila treballadora, la vila apacible de la Conca de Barbarà, ha reaccionat, i esperem que aquesta reacció, s'anirà accentuant de dia en dia i dintre de poc, s'anirà convenent de l'altesa de mires, de l'alt esperit de justícia, que han inspirat nostres actes i nostres determinacions; nosaltres que no hem volgut mai perturbar la seva tranquil·litat, no hem volgut tampoc, que els seus habitants es llençin a una lluita fratricida, no, el SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA ha procurat sempre suavitzar les discussions, apagar els recels i evitar les segones intencions, que en tota la qüestió precedent, ha actuat a plena llum meridiana, encara que s'ha vist obligat a pendre dolorosos acords en defensa pròpia. Ara, com abans, seguim les mateixes normes que des d'un principi ens imposàrem.

Nosaltres que no lluitem més que per esperit de classe, que quan convé als nostres ideals, prescindim de les persones, continuarem lluitant per al millorament moral i econòmic dels afectes a nostra comunió, no volem, no podem deixar abandonats a tots

aquells dels ciutadans montblanquins, que han estat i encara són al costat nostre, per lo justes i raonades de nostres aspiracions.

Hem dit en començar aquestes ratlles, que l'aspecte de la lluita havia canviat, i que en l'horitzó es començaven a obirar senyals de pau i victòria; precisem-les doncs, aquestes senyals, i no són altres que la conducta seguida pels veïns que han vingut a trobar-nos, per a demanar-nos que els enviéssim un metge, que pertanyent al SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA, i amb les condicions primeres i úniques que la Junta Directiva va tenir a bé redactar en el començ de la lluita, els anés a prestar els seus serveis facultatius i que si així ho fèiem no trigaria gaire a ésser nostra la victòria.

Davant d'aitals oferiments, honradament no podíem negar-nos a accedir als desigs manifestats, per aquella comissió de veïns de Montblanc i pobles agregats i és per això que la J. D. començà tot seguit els treballs, per a cercar al nou company, que anés a sostenir la nostra bandera i portar-la a la victòria, que segurament assolirem, si hem estat encertats en l'elecció.

De totes maneres, hem de sostenir al company que vagi a Montblanc, moralment i econòmicament, fins el dia que tinguem una victòria definitiva; l'ajuda moral, li prestarem, tenim isolats professionalment als companys que hi anaren a exercir llurs professions, sabent com savien les causes, perquè els nostres amics es veien postergats i escarnits; econòmicament, l'ajudarem tots fins a que, per els seus propis medis, li sigui permès fer una iguala decorosa i proporcional al seu treball.

Companys sindicats! Ara més que mai convé conservar la fe fermissima en nostres ideals i prestar l'ajuda material necessària a qui en la vila de Montblanc portarà la nostra ensenya al triomf. Convé mantenir-nos fermes, units, disciplinats i esperançats en la victòria. Esperem que els sacrificis d'ara donaran, a no trigar els fruits fecunds que d'ells esperem amb tota certesa.

Enguixiu les llistes de subscripció per Montblanc!

VIDA DE LES SECCIONS

Secció de Lleida

En Junta celebrada el 10 d'Octubre per aquesta Secció i els Delegats de les Seccions veïnes, s'acordà lo següent:

1.er Apoiar-se mútuament tots els metges sindicats trencant privadament totes les relacions professionals i deixar aïllats els metges qual llista acompanyem, per haver-se negat a sindicar-se malgrat els nostres reiterats requeriments; el SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA i les Seccions veïnes, els enviaran un ultimatum per haver vist amb disgust que encara hi hagin a Lleida alguns companys que amb llur isolament, causen un gran perjudici a l'actuació ferma i decidida que porta el SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA, en favor dels interessos de la classe mèdica, amenaçant-los que de seguir així, seran con-

siderats com a enemics i ESQUIROLS practicant-los en conseqüència un rigorós boicot general.

2.^{on} Amb arreglament al fallo del Tribunal d'Honor fet al metge de Torrefarrera Sr. Panadés, és expulsat del SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA i rigorosament boicotejat i aïllat amb l'agregant de què si en el plaç d'un mes no rectifica la seva conducta donant les degudes satisfaccions, s'acudirà a l'acció directa fent li impossible l'exercici professional en el nostre radi d'acció, car entre els metges veïns li aniran prenent els clients igualant-los a preus més reduïts.

3.^{or} Ens convé que vagin d'acord el SINDICAT i el Col·legi de Metges, a fi d'acabar d'una vegada amb l'intrusisme que entre la professió mèdica va estenent-se d'una manera alarmant per la província de Lleida; per aitals fins, es demana que tots els metges presentin el Títol o el corresponent resguard a la Secció Comarcal respectiva. D'aquesta manera, a tots els que no compleixin aquests requisits així com els individus que exerceixen il·legalment la Medicina o verifiquin alguna cura o tractament de l'exclusiva incumbència del metge, seran perseguits criminalment i denunciats als Tribunals de Justícia sense perjudici de l'acció que prenguin el SINDICAT i els metges pel seu compte.

Per a facilitar dita actuació es recordarà a les Entitats, Autoritats, metges i públic en general, l'obligació moral que tenen de denunciar els intrusos i curanderos que invadeixen el camp de la medicina, així com els mateixos companys que no exerceixin amb la moralitat i decòrum que correspon a una professió tan honorable i de tanta responsabilitat.

S'han donat d'alta, Didac E. Vernal Quirós, de Granyena; Josep A. Grau Morell, de Llardecans; Wenceslau Malet Peig, de Mayals; Emili Martí Jové, de id.; Manuel Camps Achón, de id., i Ramon Bordaiba Armengol, de Torrebesses. — Baixes: Bonaventura Romeu Freixa, d'Almatret, per trasllat (queda vacant dita plaça); Pere N. Balañà, de Masalcoreig, per retirar se, (queda al seu lloc, Joan Comellas).

La vacant de Sarroca ha quedat coberta amb D. Francesc Capdevila Torres, que ja pertanyia a la Secció de Borges.

RAMON ARQUÉS

"GERMINASE"

Farina dextrinitzada de cereals frescos
Preparada científicament per a l'alimentació de nees sans i malalts, i d'adults a regim. — Adoptada per la Casa de Maternitat de Barcelona.
Cada pot porte instruccions per a la preparació d'un bon Germinase.
Dipòsits: Centres d'Especialitats de Barcelona. — Pérez Martín i C., Madrid

SUERO VEGETAL ANTITUBERCULÓS

CUGUILLERE

En caixes de 6 injectables de 5 c. c. i de 2 1/2
Preus de favor als Srs. Metges

Demanin-se referències a
X. ARAGÓ — Ronda Sant Pere, 30, Barcelona

=FARINGOL=

Gargarisme ideal en les afeccions de la
cavitat retro-bucal

X. ARAGÓ, Farmacèntic, Ronda S. Pere, 30, Barcelona

METGES SINDICATS

(Llista blanca)

Ramon Sanvicens Gil.—Albatàrrec.
Manel Delseny Puigredon.—Alcanó.
Ramon Herrera Serra.—Alfés.
Josep Martínez Teruel.—Alcarraç.
Joaquim M.ª Rourera Plá.—Aleoletge.
Manel Canela Casals.—Almacellas.
Ramon Llop Esquerda.—Id.
Josep Rius.—Almatret.
Salustia Pallàs Cucó.—Artesa de Lleida.
Angel M.ª Ruiz Moreno.—Id.
Carles Piñol Salvat.—Aitona.
Ramon Torredadella.—Bell-lloc.
Jeroni Capdevila Trilla.—Bellvis.
Josep Vila Cunyer.—Corbins.
Bernabé Martínez Prats.—Gelmés.
Josep Jaen Diaz.—Granja d'Escarp.
Diego E. Bernal Quirós.—Granyena.
Josep A. Grau Morell.—Llardecans.
Ramon Arqués Miarnau.—Lleida.
Francesc Blavia Pintó.—Id.
Francesc Bordaiba Armengol.—Id.
Pere Castro Vicens.—Id.
Francesc Cava Pintó.—Id.
Josep Clapés Almirall.—Id.
Josep Estadella Arnó.—Id.
Salustia Estadella Arnó.—Id.
Robert Pereña Reixachs.—Id.
Amali Prim Seguí.—Id.
Josep M.ª Porqueras Bañeres.—Id.
Antoni Pujades Fabregat.—Id.
Josep Rabasa Fontseré.—Id.
Attili Sales Camps.—Id.
Melcior Subias Derch.—Id.
Juli Vallory Carreras.—Id.
Joan Comellas.—Masalcoreig.
Wenceslau Malet Puig.—Mayals.
Emili Martí Jové.—Id.
Manel Camps Achón.—Id.
Alfred Sellés Baró.—Miralcamp.
Emili Gállego Gay.—Mollerusa.
Anton C. Terol de Store.—Palau d'Anglesola.
Jaume Vila Alvaréz.—Id.
Trinitat Massot Palmés.—Puigvert.
Francesc Farré Aràn.—Roselló.
Josep Balañà Jové.—Serós.
Mateu Puig Ibars.—Id.
Lluís Massot Palmés.—Soses.
Ramon Sambola Marsal.—Sunadell.
Ramon Bordaiba Armengol.—Torrebesses.
Josep Santaeugenia.—Torres de Segre.
Francesc Broneano.—Vilanova d'Alpicat.
Anton Rogar Fornés.—Id.
Manel Soler Biel.—Vilanova de la Barca.

METGES NO SINDICATS

(Llista groga)

Josep Aragonés Pifarré. Lleida.
Dionís Arrugaeta Garay. Id.
Tomàs Babiera. Id.
Epifani Belli. Id.
Eusebi Belli. Id.
Francesc Biosca. Id.
Laureà Càceres. Id.
Francesc Fontanals Araujo. Id.
Alfons Franco. Id.
Artur Hellin. Id.
Josep Hernández Gras. Id.
Joan Llorens. Id.
Manel Mercé. Id.
Josep M.ª Mostany. Id.
Humbert Torres Barberà. Id.
Marian Torres. Id.
Josep M.ª Vicens. Id.
Aurelià Ximénez del Rey. Id.
Joan A. Inglés. Id.

ESQUIROLS

(Llista roja)

Josep Fontanet. Aitona.
Pere Roca. Sunyé.
Antoni Panadés. Torrefarrera.

MUTUAL MÈDICA

Acta de constitució

En la ciutat de Barcelona a les vint-i-dues hores del dia divuit de Novembre de l'any mil noucents vint, en el pis segon, porta primera, de la casa número setze de la Rambla de les Flors, domicili social del SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA, es reuniren la Junta Directiva del mencionat organisme i la Comissió Organitzadora de la nova entitat *Mutual Mèdica*.

Després d'oberta la sessió, el President exposà als reunits que el motiu d'haver-los convocat era per a constituir en forma legal i de conformitat a lo que per al cas determina l'article 5.º de la vigent Llei d'Associacions de 30 de Juny de 1887, l'entitat *Mutual Mèdica* del SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA i elegir el seu Consell Administratiu atenent-se en un tot a lo que disposa l'article 19 del Reglament visat el dia vuit del actual per l'Excel·lentíssim Sr. Governador civil de la província. En conseqüència es donà lectura del mateix, els articles del qual foren aprovats a mida que es llegiren, quedant, per tant, aprovat en sa totalitat.

Seguidament es procedí a l'elecció i nomenament dels senyors que han de constituir el Consell Administratiu, qual resultat és el que es detalla al final, i no havent-hi més assumptes a tractar s'aixecà la sessió, de tot lo qual s'estengué la present acta, que es segellà amb el segell social del SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA i firmaren sos President i Secretari, així com els membres de la Comissió Organitzadora de la *Mutual Mèdica*.

Consell Administratiu de la «Mutual Mèdica»

President, Dr. Higiní Sicart Soler.

Vice-president, Dr. Josep Girona Trius.

Comptador, Dr. Ferran Rosell Janer.

Tresorer, Dr. Hermenegild Puig i Sais.

Secretari, Dr. Ramon Taxonera Santasusagna.

Vocal I.-Invalidesa, Dr. Ramon Pla Armengol.

Vocal II.-Invalidesa, Dr. Joaquim Homs Parellada.

Vocal I.-Vida, Dr. Francesc de A. Poudevida Claramunt.

Vocal II.-Vida, Dr. Francesc Ferrando Estapà.

(En l'original hi ha les firmes corresponents).

CIRCULAR N.º 1

MUTUAL MÈDICA

del

Sindicat de Metges de Catalunya

Rambla de les Flors, n.º 16, 2.ª, 1.ª.—Barcelona

El S. DE M. DE C. ha organitzat la *Mutual Mèdica* per a veure d'acabar amb el tan freqüent com dolorós espectacle de la indigència en voltant del metge esdevingut invàlid per a

l'exercici professional, i de la misèria vergonyant o cruament manifestada entre la família natural o adoptiva del metge mort prematurament.

La *Mutual Mèdica*, ha sigut plantejada de manera que resulti un mecanisme més útil que enlluernador, per atendre el risc d'invalidesa i el de vida en la mida, forma i gradació dependents de la realitat present, exactament com lasenten en conjunt els metges de Catalunya que omplenaren les fulles d'enquesta circulades al efecte. No és pas la *Mutual Mèdica* un cos rígid ideològic amb la pretensió d'adaptar a sí mateix la realitat, sinó que és un medi avui raonablement expedit i segur per allenjar la nostra classe.

La *Mutual Mèdica* reuneix condicions màximes d'economia i de garantia. D'economia, perquè com no persegueix ni permet el lucre, les despeses són purament i exclusiva les indispensables per atendre els riscos corrents; de seguretat, perquè té un reserva matemàtica inalienable sempre proporcional als compromisos contrets per la col·lectivitat envers l'individu.

Actualment s'admeten inscripcions per al Grup I d'Invalidesa, solament, o per aquest i el Grup I de Vida. Així que el número d'inscripcions d'un grup passi de 200, es constituirà el següent tan en la Secció d'Invalidesa com en la de Vida.

El soci del SINDICAT que desitgi formar part del Grup I Invalidesa, ha de demanar a les oficines una fulla d'admissió, de la que ha d'omplena la sol·licitud i fer omplena el dietamen, retornant-la novament a les oficines juntament amb 12 pessetes. Després d'admetre el sol·licitant (cal advertir que es procurarà admetre a tots el sol·licitants), satisfarà la quota de compensació que li correspongui per edat, solament una vegada i en els plaços mensuals que vulgui en tant no passin de sis; si es tracta, per exemple, d'un sol·licitant que té entre uns 38 i 39 anys, pagarà la quota de compensació de 8 pessetes en un, dos, tres, quatre, cinc o sis mesos. Convé fixar-se en què la quota de compensació pel major risc inherent a la edat és la única cosa en què, grup per grup, difereixen els socis; després de pagada, tots, vells i joves, queden en igualtat de drets i deures, perquè cadascú ha reforçat els fons comú proporcionalment al perill a què l'exposa. Des del dia 1.º del mes següent al de l'admissió en el Grup I Invalidesa, tots sos adscrits pagaran indistintament de 1 a 5 pts. mensuals, segons els invàlids a socórrer; el càlcul de probabilitats diu que cada soci contribuirà mensualment amb el promedi de 3 pts. Beneficis a canvi d'aquest petit sacrifici mensual: 5 pts. diàries en tot estat orgànic revelat per símptomes objectius, que impossibiliti o minvi en evident grau la capa-

citat productiva professional. A part aquest fet de pura materialitat s'ha de considerar l'alt valor espiritual de transcendència pràctica immediata que involucra tota obra mutualista, i més la nostra, tan pura i tan donant la cara a la humana imperfecció.

El metge que demés vulgui formar part del grup I Vida, ultra aquelles 12 pessetes de quota de garantia n'ha d'adjuntar a la fulla de admissió 60, en altres termes, n'ha d'enviar en total 72. I en el suposat dels 38-39 anys, després d'admetre n'ha de satisfer per quota de compensació les 8 d'Invalidesa més 40 de Vida, total, 48 pessetes, en un, dos, tres, quatre, cinc o sis plaços mensuals. Després, mensualment, demés de les 1 a 5 pessetes, n'ha de pagar 1 a 21, promedi cosa de 12, en altres paraules, entre Invalidesa i Vida la quota mensual oscil·larà entre 2 i 26 pts., essent el promedi probable de unes 15, potser un xic menys. Drets creats pertanyent als dos grups: ultra les 5 pts. diàries dites, dels que solament pertanyin al primer d'Invalidesa, 100 pts. mensuals durant 10 anys, absolutament segures dintre de lo bonament possible, que s'entregaran a qui llibèrrimament disposi l'associat.

La *Mutual Mèdica*, raciocini en el procediment, sentiment en l'aplicació, obre sós braços amorosos a tots els metges residents a Catalunya.

(Circular aprovada per unanimitat en sessió del 11 de Desembre de 1920).

EL CONSELL ADMINISTRATIU

MUTUAL MEDICA

DEL

Sindicat de Metges de Catalunya

Té per objecte el socors mutu dels associats en els casos d'Invalidesa i de Defunció:

SECCIÓ D'INVALIDESA

Socorre per temps il·limitat al soci invàlid, amb una pensió mensual de 150, 300, 450, 600 o 750 pessetes segons formi respectivament part del I, II, III, IV o V grup d'Invalidesa.

SECCIÓ DE VIDA

Socorre durant 16 anys als beneficiaris del soci amb una pensió mensual de 100, 200, 300, 400 o 500 pessetes, segons formés respectivament part del I, II, III, IV o V grup de vida.

Característiques de la Mutual Mèdica

Administració rigorosa pels mateixos associats.

Garantia màxima amb quota mínima.

Adaptabilitat constant dels recursos a les necessitats col·lectives.

Esperit de germanor amb exclusió de afany de lucre.